

15 let živel kot moški

Skrivnost francoske služabnice Lucije

Iz New Yorka poročajo, da je tamkaj umrla 50 let stara ženska, katera pa je zadnjih 15 let živel kot moški, ne da bi bil kdo kaj takega slutil. Vseh 15 let je bil namreč pri bogatem ameriškem finančniku Jožefu Sears, ki pa se je bil medtem že umaknil iz trgovskega življenja, v službi kot hišnik neki Alfred Grouard.

O tem Alfredu Grouardu so vedeli le toliko, da se je rodil v Franciji, odkoder je prišel v Ameriko, star 15 let. Bil pa je vzoren uslužbenec, ki se je zlasti postavil s svojo kuharsko umetnostjo. Vseh 15 let ni niti enkrat zapustil posestva svojega gospodarja. Kadar pa je imel dopust, se je umaknil v svojo sobo, kjer je prebral nabozne knjige. Pred nekako dvema mesecema pa je hišnik precej obolel. Njegov gospodar je velel, naj pošlje po zdravnika, da bi ga pregledal in zdravil. Toda Grouard se je trdovratno upiral temu, češ da bo že samo minilo. Toda bolezen je postajala vedno hujša. Da so moža nazadnje morali prepeljati v bolnišnico. Pa tudi v bolnišnici se je

Alfred Grouard upiral, da bi ga kak zdravnik pregledal. Ko so ga nazadnje s silo hoteli preiskati, je dobil hud živčni napad, nakar so morali odnehati. Neke nedelje pa je mož začel umirati. Sele sedaj so zdravniki mogli v njegovo sobo. Toda silno razburjeni so se kmalu vrnili od umirajočega bolnika in Searsu povedali: »Vaš hišnik je pa — ženska!« Nekaj ur nato pa je bolnik umrl, ne da bi se bil medtem še enkrat zavedel. Svojo skrivnost je tako nesel s seboj v grob.

Policija je takoj začela poizvedovati, kako in kaj je s to žensko, ki se je izdajala za Alfreda Grouarda. Doslej pa še niso mogli dognati, kdo je bila ta ženska. Tudi to ni prav nič pojasnjeno, kdaj se je začela nositi kot moški. Vedo le toliko, da je k Searsu prišla že kot moški pred 15 leti in do smrti tam ostala. Mrtvi ženski so sneli mrtvaško masko, da bi morali tako v njeni francoski domovini mogli kaj poizvedeti za njo.

Medtem se je zgodilo drugo presenečenje. »Alfred« je nekaj dni pred svojo smrtjo pisal pismo neki gospe v Baltimore, toda pismo je prišlo nazaj, ker naslovljenke ni bilo več mogoče najti. Pismo so odprli in v njem našli zapisane te-le besede: »Gospa, močno se boste čudili, ko boste v tem pismu slišali o svoji stari služabnici Luciji. Zelo sem bila bolna, staram se in reva brez sredstev sem. Morda bi mi mogli poslati kaj podpore. Kar bi mogli poslati, pošljite na naslov Alfreda Grouard, ker sem tukaj znana samo pod tem imenom. To je edina prilika zame, da morem pošteno živeti.« Pismo je bilo podpisano Alfred Grouard.

Policija se sedaj sprašuje, zakaj se je Lucija morala preobleči v moža, »da bi mogla pošteno živeti.« Zakaj je neznano damo v Baltimore pro-sila podpore, ko je v zadnjih 15 letih dobila od svojega gospodarja vsega skupaj 16.000 dolarjev plače z vso preskrbo? Ves ta čas pa je živel skrajno varčno in ni razdajala svojega denarja, razen za najpotrebnejše reči. Po njeni smrti pa niso za njo našli nobenega denarja in nobenih bančnih naložb. Povprašali so tudi guvernanta v hiši Searsa, ki je mnogo obdevala s »stariim možem«. Toda tudi ona ni vedela o njem drugega, kakor to, da je nekoč rekel, da ima brata na Francoskem.

Lord Halifax piše povesti o strahovih

Lord Halifax, ki je sedaj zaslovel po vsem svetu zaradi svojega potovanja v Nemčijo, je potomec angleške plemiške rodovine ter je svoja mlada leta preživel na rodovinskem gradu v Yorkshiru. Ta grad je baje še pravi stari fevdalni grad nekdanjih angleških plemičev, v katerem straši, kjer strahovi rožljajo z verigami in se v luninih nočeh prikazujejo mrtvaki brez glav. Krvo-ladni kralj Rihard III. je tukaj dal umoriti svojega političnega nasprotnika ter ga zakopati v neblago-slovljeno zemljo. Tukaj je v starodavnih časih neka prababica dala svojega moža zastrupiti. Kakor poro-čajo listi, je lord Halifax zbral le povesti o stra-hovih na tem gradu in jih izdal. Sicer pa so tudi drugi angleški pisatelji kaj radi bajali o strahovih. Pomislimo le na lorda Byrona ali na Shakespear-ja in druge. Najbrže je ta angleška vera v strahove v zvezi z mrkim podnebjem Anglije.

Gnezdo štorcklje 20 stotov težko

Znano je, da so nekateri ptičji pravi gradbeni mojstri, ki sestavljajo prav umetniška gnezda. Zlasti pa zanimajo ljudi gnezda štorcklje, ki vzbujajo naše občudovanje že zaradi njihove velikosti. Zato se je že marsikdo povprašal, koliko tehtajo tako gnezda. Da ne bo nepotrebnega ugibanja, moramo povedati, da so tako gnezda pred krat-kim stehali. To se je zgodilo v kraju Zobbenitz na Nemškem.

Tamkaj je na strehi gnezdila štorcklja. Ker pa so morali hišo popravljati, so morali seveda štorcklino gnezdo vzeti s strehe, kjer je bilo že toliko let. Ko pa so kroveci hoteli gnezdo kar dvigniti, so videli, da ga ne morejo nikamor pre-makniti, ker je pretežko. Zato so morali gnezdo razdejeti ter ga kos za kosom metati na tla. Spo-daj so potem kose gnezda položili na tehtnico ter tako dognali, da je vse gnezdo tehtalo nič manj kakor 19 stotov in 40 kg. Kolikokrat je pač štorckljev, kakor bi človek rekel samcu štorcklje, moral zleteti s strehe na tla in tam pobirati gra-divo za svoje gnezdo, preden je spravi na streho tako težo. Omeniti pa je treba, da je štorcklja vsa-ko pomlad na novo kaj doprinesla v svoje gnezdo, tako da je bilo vedno težje in težje. Prihodnjo pomlad pa bo morala ta družina štorcklje, ki je sedaj prebivala in gnezdila v tem gnezdu, zgra-diti docela novo gnezdo. Lastnik hiše, ki ima rad štorcklje, je pa živalim pustil temelj za njihovo gnezdo. Za temelj je bilo namreč staro kolo, ka-tero so znova postavili na streho, da bodo na njem štorcklje napravile novo gnezdo.

»Le mirni bodite! Če boste tiho, vam ne bom skrivil lasu!«

Mladi egiptovski kralj Faruk prihaja k začetnemu zasedanju egiptovskega parlamenta.

Japonske bombe padajo na mesto Nanking ter prizadevajo veliko škodo.

Letalec rešil čredo antilop

Angleški letalec Ted Spencer, ki vozi v svo-jem letalu nad pokrajinami južne Afrike, se je nekega dne vozil nad solnimi jezeri v bližini takozvanega jezera Viktorija. V teh krajih, ki so polni slane vode, kar mrgoli divjačine, ki se pase ondi. Iz svojega letala je naenkrat pod seboj zagledal več levov, ki so se pripravljali, da bi napadli čredo velikih antilop, katere so se pasle ob vodi. Te antilope so posebno velike ter imajo močno rogovje, ki slovi za imenitno lovsko trofejo. S temi

močnimi rogovi se sicer plašne živali tudi branijo svojih sovražnikov.

Ko so antilope zapazile, da so jih obkolili levi ter jih nameravajo napasti, so se zbrale v krog. Zunaj kroga so se postavili močni kozli z močnimi rogovi, znotraj pa so ostale samice z mladiči. Tako so močnejši samci branili šibkejšo člane svojih družin. Tako so tudi nekdanji Buri, ko so se sem-kaj priselili s Holandskega, delali svoje utrdbe iz vozov, za katerimi so se branili. Videli so pač, kako se brani žival. Tako so se sedaj tudi antilope po-stavile v obrambo zoper leve.

Letalec je natančno opazoval, kako sta se dva leva in dve levjnji plazili skrivaj proti živalim, da bi jih nenadno napadli. Živali so bile seveda že poprej pozorne ter so se takoj zbrale v krog. Toda levi niso odnehali, temveč so z nenadnim napadom hoteli zbežati sance, da bi zbežali, nakar bi mogli laže upleniti vsak svojega mladiča iz srede. Letal-ecu pa so se lepe živalce smilile ter je sklenil rešiti jih. Naglo je obrnil svoje letalo navzdol, da je zletelo tik nad zemljo. Strašno je zabučalo nad glavami levov, ki so bili res preplašeni. Levi so brž planili za letalom, ne da bi ga seveda mogli doseči. To priliko so porabile antilope ter so naglo zbežale ter tako ušle počasnejšim levom.

„Nemška čast“

Pred kratkim je izšel nekak nemški leksikon, kakor ga sedaj Nemci nazivljejo »Altbuch«. Izdan in pisan je seveda v duhu nemškega narodnega socializma. V tej knjigi je obravnavana tudi beseda »čast«. Kaj je čast v smisu nemškega narodnega socializma, izvemo iz te knjige: »Čast-Mož je samo takrat časti vreden, če je v njem pojem nemške časti docela vkoreninjen. Ves novi germanski svet temelji na tem pojmu časti. Krščanski pojem lju-bezni docela nasprotuje temu pojmu časti nemške-ga naroda.« — Sedaj torej veste, kaj je čast.

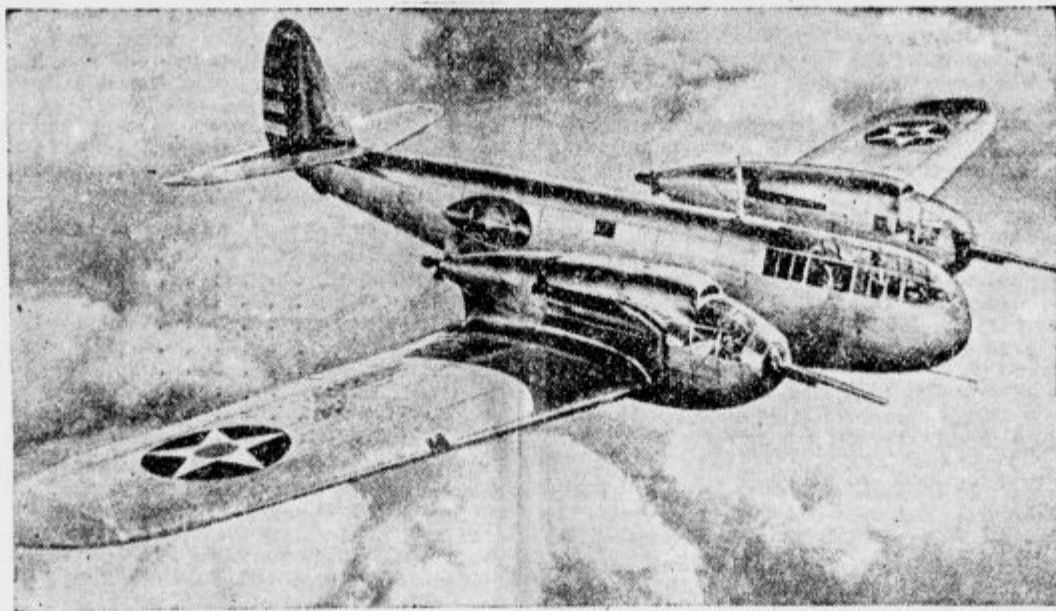
Pravi kot meri 100 stopinj!

Nemški listi poročajo, da nemški notranji mi-nister odredil, da na Nemškem poslej pravi kot ne sme več meriti 90 stopinj kakor doslej, marveč 100 stopinj. Ker pa je pravi kot ena četrtina ce-lega kroga, zato nemški krog ne bo meril več 360 stopinj, marveč 400! Razdelitev kroga na 360 sto-pinj je sicer stvar dogovora med znanstveniki in ni nikjer rečeno, da bi se stvar ne smela spre-meniti. Toda čudno bo, če se bo stvar spremenila samo na Nemškem, drugod pa bo krog še vedno meril 360 stopinj.

Dalje je nemški minister odredil, da se koti ne bodo več izražali s minutami in sekundami, marveč z decimalnimi števili. Zato se morajo do 1. aprila 1945 spremeniti vsi merilni instrumenti. Odredba veli, da je tako računanje bolj enostavno kakor dosedanje, ker imamo v Evropi za vse mere že decimalni sistem. Kot 60 stopinj poslej ne bo imel več toliko, marveč 66,666 stopinj.

V zvezi z najdbami skritega orožja na Franco-skem so aretirali glavnega organizatorja te za-rote, veleindustrija Adolfa Moreau de la Meusa. Na sliki vidimo, kako ga stražnik tira iz notra-njega ministrstva na policijski komisariat.

Novo ameriško bojno letalo preskušajo. Da letalec laže strelja, ima letalo propelerje zadaj. Letalo, ki se imenuje »Aircuda«, je oboroženo z avtomatičnimi topovi in strojnicami.

Morija na svetovni razstavi

Na svetovni razstavi v Parizu, ki je privabila zaradi svojega obilnega razkošja in lepote ter znamenitih iznajdb, ki so tukaj razstavljene, ogromne množice obiskovalcev, se je neke no-vembreske noči zgodila tudi velika morija. Caso-pisi tisto noč takole popisujejo:

Bila je temna, črna noč, zima je silila v de-želo. Takrat se je začelo preseljevanje ptičev, ki so od severa proti jugu hiteli, da se umaknejo zimi. Nekje na severu se je zbrala orjaška arma-da škrjancev, ki so se napotili proti jugu. Francija vsako leto doživlja to preseljevanje škrjancev. Na tisoče in tisoče ptičkov prihaja v naglem letu, kakor bi prifrčal velik oblak. Škrjanci letajo po-noči ter se izogibljejo mesta. Toda pomota njihovega popotnega dnevnika jih je tokrat pripeljala in zapeljala v nevarno bližino mesta. Čarobno se je že od daleč svetila bajna razsvetljava svetovne razstave. In ptičja vojska je po nesreči zašla v svetlobne stožce ogromnih žarometov, ki obdajajo električni paviljon na Martovem polju.

Vsakdo ve, kako silno vpliva svetloba solna na žejne ptičke. Zaradi te okolnosti v južni Fran-ciji vsako leto plove v mreže velikanske množine malih ptic. Pred paviljonom luči in svetlobe pa mali kvišci v temno noč jekleno trdi Eiffelov stolp.

Okoli in okoli njega pa je vse polno gostih mrež kablov, ki obdajajo brezlično postajo. — Naen-krat so začela padati na tla Martovega polja kruto razbita operjena telesa. Kakor neusmiljeni noži so kablji rezali ptičji oblak, oslepljen od obilnih žarometov. Ptički so bili vjeti v stožce izdajalske svetlobe, njihove jate so blodile okoli, skoraj po-norele od strahu in groze, ter se vedno sukale le okoli smrtonosnega Eiffelovega stolpa. Več ur je trajal ta poet v smrt. Na stotine ptičkov je tista svetla smrt izrgala iz zraka. Daleč naokoli so bili s ptičjimi telesci pokrite trate, pota in strehe pa-viljonov.

Ljudje pa so postali željni plena. Spočetka je le malo ljudi opazilo to smrt v masah. Toda kmalu se je raznesla govorica, kaj se dogaja okoli Eif-felovega stolpa. Obiskovalci razstave so vreli skupaj od vseh strani, vsi so želeli, da bi poceni prišli do dobre ptičje pešenke. Ženske in moški so je-mali z glav svoje klobuke, v katere so basali svoj plen. Ko so bili klobuki polni še tretječajnih te-lece, so začeli z njimi mašiti svoje žepce. Nastala je taka gneča in tako vpitje, da je morala nastopiti policija, ker se je vsakdo trudil, da bi pobasal čim več tega plena. Toda tudi policija ni mogla docela preprečiti silnega navala ljudskih množic na oper-jeni mali ptičji plen. Sele, ko se je nekdo uvidev-nejših spomnil, da je treba pogasiti žaromete, je nastal mir. Takrat so namreč ptički bili rešeni, da so se lahko v temi razgledali, nakar so jadrno od-leteli od kraja njihove velikanske katastrofe. Ti nesrečni žarometi pa so znova dokazali, kako silno seleči se ptički hrepene po svetlobi, katera pa jim je tokrat bila v veliko pogubo.

Narodnosocialistični krst

Nemški krajevni list »Ostseebote«, ki izbaja za deželo Mecklenburg-Schwerin, z dne 11. no-vembra poroča o nekakem narodno-socialističnem krstu, ki ga pa Nemci ne imenujejo več »Tauf«, ker to spominja preveč na krščanstvo, marveč »Namensweihe« — posvetitev imena. Torej ta sloves-nost je bila v Güstrowu v tamkajšnji »dvorani pradedov«, v katero so spremenili sedaj cerkev. Poročilo ee takole glasi: »V tukajšnji dvorani pra-dedov se je preteklo nedeljo zbralo 10 parov star-šev, da izpovedo, da hočejo svoje otroke voditi k požrtvovalnemu življenju v veri v Boga in v več-nost nemške krvi v občestvu Nemcev. Slovesnost ee je začela s slavnostno pesmijo, nakar je višji župan, strankarski tovariš Lemm, v imenu stranke od staršev sprejel njihovo izpoved. Po županovem govoru so si navzočni podali roke in strankarski tovariši je v imenu vseh naprej govoril zaobljubo. Slovesnost je izvenela s pesmijo »Sveta domovi-nac«. Staršem so izročili listino, da so izvršili po-svetitev imena.«

